

๑๖๗

๑ รัดติ กัลยา

พนมเทียน

NUMSAENG13 ภาด

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน

ยินดีที่ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง หักทายกันปิดท้ายนวนิยายชุดโรแมนติกของพนมเทียนที่ทางสำนักพิมพ์นำมาเผยแพร่ในครั้งนี้นะคะ

เรื่อง *รัตติกัลยา* ซึ่งเป็นภาคจบต่อจาก *รัตติกาลยอดรัก* นั้น โทนเรื่องต่างไปจากเรื่อง *รัตติกาลยอดรัก* เล็กน้อยค่ะ ในเล่มนี้ ‘จักรกฤษณ์’ ไม่ได้เผชิญหน้ากับ ‘รัตติกาล’ ในฐานะภุตสาวแสนชนอีกต่อไป แต่เผชิญหน้ากับเธอที่อยู่ในฐานะ ‘รัตติกัลยาเทพ’ และจากการที่เขาต้องการพิสูจน์ให้คนอื่น ๆ เห็นว่า สิ่งลึกลับที่อยู่เหนือไปจากการรับรู้ทั่ว ๆ ไปของมนุษย์มีอยู่จริง ตามที่ได้พยายามศึกษาเรื่องนี้มาตลอดในฐานะนักวิทยาศาสตร์ ขณะที่เธอต้องคอยขัดขวางไม่ให้เขาทำเช่นนั้นสำเร็จ จึงเกิดการคั่งงำกันระหว่างทั้งสองฝั่ง ส่งผลต่อสัญญารักที่เคยให้กันไว้ จึงทำให้โทนเรื่องเข้มข้นจริงจังขึ้น ให้บรรณรักที่ต่างไปอีกแบบค่ะ

ส่วนประเด็นเรื่องเหตุไฉนพระ-นางซึ่งเป็นมนุษย์กับเทพที่
อยู่กันคนละภพภูมิคนละสถานะถึงได้มาเกี่ยวข้องผูกพันกันได้
(ซึ่งคุณผู้อ่านน่าจะสงสัยมาตั้งแต่ต้น) และระหว่างพระ-นาง
จะลงเอยอย่างไร ไว้ไปหาคำตอบด้วยกันในเรื่องนะคะ

สุดท้าย ทางสำนักพิมพ์อรุณขอขอบคุณคุณผู้อ่าน
ทุกท่านที่ติดตามอ่านนวนิยายชุดนี้ ไม่ว่าคุณผู้อ่านที่อ่านมา
ตั้งแต่เรื่องละอองดาว สกาวเดือน มัสยา หรือผู้ที่เพิ่งได้พบกัน
ในรัตติกาลยอดรักและรัตติกัลยา ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งที่ทำให้
นวนิยายซึ่งเขียนมาตั้งแต่หลายทศวรรษที่แล้วเหล่านี้ได้คงอยู่
ต่อไปในยุคนี้นี้ค่ะ

แล้วไว้คอยติดตามกันต่อไปนะคะ ว่าในอนาคตทาง
สำนักพิมพ์จะนำนวนิยายไทยชิ้นไหนมาเผยแพร่ต่อ

หวังว่าตอนนั้นจะได้พบกันอีกครั้งค่ะ

อรุณ

มันเป็นวันที่เจียบเหงาเปลี่ยวเปล่าใจที่สุดของชายคนหนึ่ง
ที่ชื่อจักรกฤษณ์ อิศราลักษณ์

เขานั่งจมอยู่ในเก้าอี้นวมยาวภายในห้องนอน รู้สึก
ตนเองดีว่าไม่ได้หลับนอนเลยตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา จนกระทั่ง
เช้าตรู่ของวันนี้...เช้าตรู่ของวันที่เขาเห็นพยาบาลพิเศษของ
มารดานั่งรถแท็กซี่ออกไปจากเขตบ้านของเขาหายลับพ้นประตู
ใหญ่ออกไป ภายหลังจากที่หล่อนได้ร่วมตักบาตรกับมารดาของ
เขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว อันเป็นกิจวัตรเคยปฏิบัติในทุกครั้งที่หล่อน
มาอยู่เวรเฝ้าไข้ ภาพครั้งสุดท้ายที่เขาเห็นรถแท็กซี่เข้ามารับ
หล่อนออกจากบ้าน ลับสายตาไปนั้น เขายืนพินิจดูจากเงา
ของห้องนอนบนตึกที่พักส่วนตัวของเขา และมันก็ติดตา ติดอยู่
ในจิตสำนึกจนบัดนี้ จะไม่มีวันลืมเลือนภาพที่เห็นเป็นครั้ง
สุดท้ายไปได้เลย ตราบชั่วชีวิตนี้

รัตติ—เป็นชื่อของพยาบาลเฝ้าไข้พิเศษของคุณแม่เขา
คนนั้น...

รัตติกาล—เป็นพลังงานอันสวยงามนอกโลกชนิดหนึ่ง ที่แผ้วพานเข้ามาให้เราได้ประสบพบเห็นในยามที่สิ้นแสงตะวันไปแล้ว ด้วยจักรภาพสัมผัส และสูตรสัมผัส

รัตติกาลยา เป็น...อะไร?...เขาบอกกับตัวเองไม่ถูก รู้แต่เพียงว่ามีตัวตนอยู่จริง แต่มีไซบิฟิกโลกแห่งภูมิศาสตร์สากล หากแต่อาจเป็นดาวดวงใดดวงหนึ่งนอกระบบสุริยะจักรวาลอันมีดวงอาทิตย์ดวงนี้เป็นประธาน เขาได้ประจักษ์ชัดแน่นอนแล้วโดยจิตสัมผัส และด้วยกายทิพย์ของตนเอง ที่สามารถแยกออกจากกายเนื้อ โดยอำนาจบารมีของฌานที่ได้เพียรปฏิบัติสร้างสมสืบเนื่องเกี่ยวโยงติดต่อกันหลายชาติภพ

ทั้งสามนามนี้ เป็นสิ่งเดียวกัน เป็นอิทธิเพศผู้งามหมดจดอันเป็นสมบัติของภพที่เหนือกว่าโลกหรือดาวพระเคราะห์ที่สำคัญอาศัยอยู่ ซึ่งหล่อนจะมาพบเขาในนามใด ย่อมสุดแล้วแต่สภาวะการณ์

บัดนี้ ไม่ว่าจะ เป็น ‘รัตติ’ ‘รัตติกาล’ หรือ ‘รัตติกาลยา’ เขาจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นอีกแล้ว ไม่ว่าโดย ‘ตาเนื้อ’ หรือโดย ‘ตาทิพย์’ จนกว่าจะถึงกำหนดเวลาที่หล่อนมา ‘จุติ’ ในแผ่นดิน

พิภพเดียวกับเขา ซึ่งอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาในมนุษยโลก ไม่น้อยกว่าสิบแปดถึงสิบเก้า หรือมิฉะนั้นก็ยี่สิบปี!

ถ้าหากว่าเขาจะรอ...

นิวรณ์ อันเป็นอารมณฺ์เศร้าหมองเข้ามาครอบงำดวงจิต ยากที่จะขจัดปัดเป่าออกไปได้ เขาไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้ มาก่อนเลยในชีวิต ที่เพียบพร้อมไปด้วย ชันติ, สมานิ, และ อุเบกขา

ดวงตาของชายผู้นี้ ปิดสนิท แต่จิตเปิดสว่าง กระเจิดกระเจิงพุ่งชน เขาครึ่งหนึ่งครึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ตัวนี้ มาเป็นเวลานานแล้ว ลมหายใจแผ่ว ชีพจรเต้นลึกช้า ร่างกาย ภายนอกไม่ไหวติง ฝ่ามือทั้งสองประสานวางอยู่บนอก แ่นละ ภายในตัวตึกอันเป็นที่พักอาศัยส่วนตัวของเขา จะไม่มีใครมารบกวนทั้งสิ้น เพราะประตูห้องนอนปิดสนิท และในเวลาเช่นนี้ ทุกคนภายในบ้านอันเป็นขอบเขตของ 'อิสราลักษณ์' ทั้งหมด ย่อมตระหนักดีว่า มันเป็นเวลาอนอนของเขา ชีวิตประจำของเขา ที่ทุกคนทราบก็คือ จะตื่นหรือทำงานเกี่ยวกับการเขียน ตีพิมพ์ตำราในเวลากลางคืน ตะวันขึ้นเมื่อไหร่ ก็เป็นเวลาที่จะถึง เติงนอน และจะตื่นอีกทีก็บ่ายสามโมงไปแล้ว

ขณะนั้นเอง เจตสิกอันขุนมัวหมองคล้ำอยู่ก่อนแล้ว ก็กลับยิ่งรำคาญหงุดหงิดเพิ่มขึ้นอีก เมื่อโสตรส่วนพิเศษ แว่วเสียงกวนโตะซะ มันเป็นเสียงแหกปากร้องเพลงไม่เป็นภาษา ของไอ้เด็กบรณแก่น สะท่อนก้องไปทั้งสองหู

“ซัวบ-ซัวบ...เฮ้า! ซัวบ-ซัวบ เย่เยเย...”

‘ไอ้จุก! ไอ้เด็กเวร! หุบปากของเอ็งเสียที ข้ายิ่งกำลังมัว ๆ อยู่ด้วย’

จิตของเขาตวาดออกไป

พลังงานส่วนหนึ่ง ที่อยู่ในระดับต่ำกว่าพิภพโลกลงไป ซึ่งเขาเก็บเอามาเลี้ยงไว้ในขอบเขตบ้าน เดินแยกเขี้ยวยิ้มแฉ่ง เข้ามาทางประตูห้อง ก็ทรงเดิมของมันอย่างที่เคยเห็นเป็นปกติ นั้นแหละ ตัวเท่ายักษ์วัดแจ้ง นุ่งกางเกงขาสั้นมีสายสะพาย เสื้อไม้ใส่ ไว้จุกอยู่บนหัวที่ใหญ่ขนาดโอง หน้าประแบ้ง ลายพริ้ว พอเข้ามาถึง ก็ทรุดตัวลงนั่งขัดตะหมาดไกล่ ๆ ส่วนหัวของมันสูงยันจรดเพดานห้อง

“เฮ้! เฮ้! กำลังอารมณ์บูตอยู่หรือน้า เอ๊ะ! เมื่อคืนนี้ก็เห็น ทำทางมีความสุขสดชื่นดีอยู่นี่”

“เอ็งรู้ได้ยังไงว่าข้าสุดชั้น ข้ากลุ่มจะตายอยู่แล้ว จะอยู่ให้เจียบๆ สักหน่อย เสือกทำเสียงกวนประสาทขึ้นมาได้ ประเดี๋ยวพัดเชกบาลแยก”

เจ้าอธิสมานกายในร่างของเด็กหัวจุก หัวเราะคิกๆ

“จริงๆ นะ คุณน้า...อะไรๆ ก็ประเสริฐเลิศมันเตาพร้อมเสียอย่างเดียวแหละ ปากร้ายชะมัด ต่ำชั้นยันเลย ถ้าเลิกวาจักรมกับไอ้จุกเสียได้เมื่อไหร่ รับรอง อรหันต์ในชาตินี้แน่ๆ”

จักรกฤษณ์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ขยับเท้า ไอ้จุก เบี่ยงตัวหลบวูบ ร้องลั่นมา

“เห็นแหมะ...เห็นแหมะ!...วาจักรมอย่างเดียวเมื่อไหร่ ยังจะทำกายกรรมเสียอีกด้วย ตะชั้นนะไม่เป็นไรหรอก เจ็บเดียวเดียวก็หาย แต่น้ำจะบาปกรรมนะ”

“นี่ ไอ้จุก ไปให้พ้นหน้าพ้นตาเสียทีไป ข้ารำคาญชี้หน้าเอ็งเต็มที เลี้ยงเอ็งไว้ตัวเดียวยังกะเลี้ยงลิงทโมนสักสิบตัวก็ไม่ปาน เย็นนี้ จะเอาเอ็งไปปล่อยวัดแล้ว”

“อ้า! จริงหรือ?”

ไฉ่จุกทำตาพอง ร้องเอ็ด จักรกฤษณ์หัวเราะหึๆ

“จริง! ข้าจะปลดปล่อยเอ็งแล้ว เอ็งไปตามทางของเอ็ง ข้าก็จะอยู่ตามประสาของข้า ไม่ต้องมามีอะไรเกี่ยวพันกันให้เป็นบาปเป็นเวรกันอีกต่อไป เอาเอ็งเข้ามาอยู่ในบ้านนี้ ข้าก็ผิดศีลอุตริมนุชยธรรมเต็มทีแล้ว”

ไฉ่ลู่ยกยักษ์เอียงคอ แล้วชี้หน้าเขา

“นั่นแน่! นี่เห็นจะถูกใคร ‘ใส่ไฟ’ เข้าให้แล้วไซ้ไหมล่ะ คุณพยาบาลรัตตินั้นแหงๆ เลย ที่ยุ้นำให้เอาชั้นไปปล่อยวัด”

“อย่าไปโทษใส่ความเขานะ นรกจะกินหัวเอ็งไปอีกนาน นางพยาบาลที่ชื่อรัตติไม่เคยมีอคติอะไรกับเอ็ง หรือกับใครทั้งสิ้น มีแต่ความเมตตาอันบริสุทธิ์ต่อสัตว์ในทุกข์พิภพ และชี้ทางที่ถูกต้องให้แก่ข้าเสมอ เมื่อข้าเผลอตัวหลงผิดมิดมั่วไปถึงเอ็งก็เหมือนกัน เขาก็ชี้ทางกุศลให้แก่เอ็งแล้ว ข้าก็เห็นเอ็งพนมมือแต่รับปากกับเขาเป็นอย่างดี พอกลับหลังเขาแล้ว เอ็งมันก็ไฉ่ลิ่งทโมนตามเดิม”

ราชบุตรจากนรก ในร่างของเด็กหัวจุก เอามือเกาหัวกรากๆ จู๊ปาก

“เอาเหอะ—เอาเหอะ...หลวงหน้าของเราหลงเสน่ห์แม่เทวะนารีองค์นั้นเข้าเต็มเปาแล้ว อะไรต่ออะไรที่คุณเธอบอกไว้ ก็เห็นเป็นสิ่งที่งามไปหมด กะจะลอยแพไอ้จุกผู้รักดีซะแล้ว ตักลง! เป็นอันว่าเย็นนี้ ชันกะน้ำ มาต่างคนต่างตัดหางกัน แล้วก็วิ่งแยกเข้าวัดกันไปคนละวัด น้ำเข้าวัดโพธิ์ ชันจะเข้าวัดแจ้ง ไม่ต้องมีเยื่อใยไมตรีต่อกันอีกต่อไป โอเค?”

“แหม! เอ็งนี่นะ ไอ้จุก พับฝ่าเถอะ พ่อเอ็งคงจะทะเล่สิ่งที่สุดเลย ถึงได้ติดสันดานมาถึงเอ็ง เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น ผีสาวเทวดาภูตเปรตอสุรกายยักษ์มารตนไหนมันทะเล่เล่นลั่นดีเท่าเอ็งสักตัว บอกให้ไปให้พ้น อย่ามายั่วนะ เตี้ยพดลุกขึ้นเตะจริง ๆ เลย ยิ่งกลุ้ม ๆ อยู่ด้วย”

“โธ! หน้าเก๊าะ...อย่าไปด่าถึงพ่อชั้นเลยนะ ๆ พน ๆ กูเวอร์แกนอนหลับไม่รู้นอนคุ่มไม่เห็น ป่านนี้คงสะดุ้งพรวด ๆ ผันร้ายเพราะถูกน้ำด่าแล้วละ ดีไม่ดีตื่นขึ้นแล้วเรียกหาชั้นไม่พบตัว ความมันก็จะแตกชั้น รู้ว่าชั้นหนีขึ้นมาเที่ยวเป็นจิกโก้อยู่ในโลก ชันกะบ๊วยของน้ำนี่ ก็จะยุ่งกันใหญ่ น้ำกลุ้มคนเดียวเมื่อไหร่ ชั้นก็กลุ้มเหมือนกันนั่นแหละ”

ประโยคหลัง มันบ่นอ่อย ๆ นั่งกอดเข้า

“ชะ! เอ็งมีเรื่องอะไรที่จะต้องกลุ้ม ลูกนรกออย่างเอ็ง พอข้าปลดปล่อยเป็นอิสระไปเมื่อไหร่ เอ็งก็เที่ยวสนุกไปเท่านั้น ไม่มีอะไรจะทำ เอ็งก็คอยกระโดดเกาะปีกเครื่องบิน ดึงมันให้ร่วงลงมาโหม่งโลก แล้วก็เอาลูกล้อมากลิ้งเล่นอย่างที่เอ็งเคยทำมาแล้ว สำราญบานใจไปตามประสาเอ็ง มนุษย์โลกจะพินาศย่อยยับสักกี่ชีวิต เอ็งไม่เคยคิดหรอก”

“อ้าว! ก็มนุษย์มันถึงคราวจะตายหมู่ มันก็ต้องตายใครไปห้ามเคราะห์กรรมมันได้ละ คุณน้ำก็...ไ้ลูกล้อเรือบินที่ชั้นเอามากลิ้งเล่น มันเป็นผลพลอยได้ของชั้นตะหาก ไม่เชื่อน้ำลองไปถามคุณพยาบาลรัตติของน้ำนั่นดูซิ ว่าถ้าถึงคราวที่มนุษย์จะต้องตายแล้ว อะไรจะไปห้ามไว้ได้มัย เรียนมาก๊มากู๊มาก็แยะ ไม่น่าจะทำเป็นคนอวิชาไปได้”

“เฮ้! นี่เอ็งด่าข้าอะไร?...”

“ปะ-ปะ-เปล่า! โห้ ไม่ได้ด่า ชั้นหมายถึงว่า น้ำนะสารพัดที่จะรู้ เจียดพระอริยบุคคลเข้าไปนั่นแล้ว ยังมาว่าชั้นทำไมเรื่องนี้ ไ้ที่ชั้นบอกว่าชั้นก็กลุ้มนั่นนะ เพราะชั้นเห็นน้ำซีเรียดผิดไปจากปกติ ก็ชั้นเห็นน้ำกะเค้าทำสัญญากันไว้อย่างดีบดี้แล้วไม่ใช่หรอ ทำใจให้สบายเถอะ อย่าไปกลุ้มอะไรเลย

บำเพ็ญศีลภาวนารักษาสัจจะเอาไว้ ถ้านำทำจิตให้ชุ่มมัวเศร้า
หมองอยู่อย่างนี้ สิ่งที่น่าจะเขาตั้งจิตอธิษฐานไว้ร่วมกัน มันก็
ไม่มีวันสำเร็จผลได้หรอก”

จักรกฤษณ์ อิศราลักษณ์ ถอนใจลึก

“ขอบใจมาก จุก ที่เอ็งมาเตือนสติข้า ว่าแต่ว่า รัตติกลยา
จะลงมาเกิดร่วมอยู่ในภพเดียวกับข้า และเพื่อข้าอย่างที่เขา
สัญญาไว้จริงหรือ?”

“แน่ะ ปรีक्षाแล้วไหมล่ะ...ยังงี้ ยังจะคิดเอาไอ้จุกไป
ปล่อยวัดอีกอะ”

เขาหัวเราะออกมาได้เบาๆ เป็นครั้งแรกของวันนี้

“ถ้าข้าไม่ปลดปล่อยเอ็งไป ข้าก็มีกรรมติดตัวอยู่นั่นเอง
ก่อนที่เราจะจากกัน ก็ขอให้ข้าได้คุยอะไรกับเอ็งในสิ่งที่ดั่งาม
บ้างเถอะ เอ็งมีทิพย์สภาพที่เหนือกว่าข้า เอ็งมองเห็นกรรมลิขิต
ของมวลสัตว์โลกดีกว่าข้า ช่วยบอกข้าเอาบุญหน่อยเถอะ”

“น้ำรู้ตัวดีอยู่แล้ว ว่าโดยแท้ที่จริง ชันไม่ได้มีอะไรที่
เหนือกว่าน้ำเลยสักนิดเดียว สภาพของเราผิดกันมาก พุดกัน

ตรง ๆ ก็คือ ชั้นนั้นเป็นแต่เพียงกิ่งเทพ กิ่งปีศาจ จะว่า ‘ผี’ ก็ไม่ผิด แม้ว่าจะเป็นนายของผีก็ตามเถอะ แต่นั่นแหละอยู่ที่ขอบเส้นของจักรวาลเบื้องสูง อีกชั้นเดียวเท่านั้นก็จะหลุดพ้นจากพิภพอันต่ำต้อยนี้แล้วจากกุศลผลบุญที่เพียรประกอบติดต่อกันมานานนับร้อย ๆ ชาติ ฌานของน้ำ ก็อยู่ในชั้นสูงเกือบจะถึงฌาน ๖ อยู่แล้ว เพียงแต่ปล่อยให้กิเลสเข้ามาเป็นตัวสกัดกั้นทำลายในบางขณะเท่านั้น รัตติกาลยา จะมาจุติเพื่อน้ำในพิภพนี้หรือไม่ มันขึ้นอยู่กับตัวของน้ำเองเป็นที่ตั้ง ถ้าน้ำตั้งจิตให้เที่ยงตรง รักษาศีลพรหมจรรย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวางตัวเป็นอุเบกขาสันโดษอยู่ได้ตลอดไป เขาก็คงจะลงมาพบน้ำแน่เมื่อถึงวันเวลาอันควร แต่ถ้าน้ำมีอารมณ์ผันเปลี่ยนไปอยู่ในสภาพของปุถุชนสามัญธรรมดาเมื่อไหร่ เขาก็คงไม่มาในลักษณะที่น้ำเฝ้ารอคอยหรอก เพราะถ้าเขาลงมาแล้ว เขาก็คงจะช่วยอะไรน้ำอีกไม่ได้เลย เขาเป็นห่วงน้ำในเรื่องนี้อยู่มากและกำลังเฝ้าเพ่งมองอยู่”

กระแสน้ำนั้นตอบมาอย่างแซ่ซี้ ราบเรียบ ปราศจากแววทะเลิ่งคะนองใด ๆ ทั้งสิ้นผิดไปจากเดิม และจากร่างกายอันใหญ่ทะมึนดูพิกลพิการคับเต็มไปหมดทั้งห้องนั้นก็ค่อย ๆ ลดลงทีละน้อย จนกระทั่งในที่สุด ก็กลายร่างมาเป็นเด็กน้อย อายุ

ประมาณเจ็ดแปดขวบ น่ารักน่าเอ็นดู มีผิวกายอร่ามเรืองสว่าง
ไปทั้งห้องประดิษฐานไว้เป็นเปลวทองอันเป็นสง่าราศีของเทพ
และนั่นคือลักษณะอันแท้จริงของ **หิรัญญะ** เช่นที่เขาเคยเห็น
ขณะที่เผชิญหน้ากับรัตติกัลยา

จักรกฤษณ์เพ่งจิต พินิจภาพอันงดงามนั้นอย่างชื่นชม
เขาปรารถนาที่จะได้เห็นภาพแก่นแท้ของ **หิรัญญะ** เช่นนี้
ตลอดไป แต่รู้สึกเป็นเสียดต่ออารมณ์มาก เมื่อเห็น **หิรัญญะ**
สำแดงเดชในภาพของอสุรกายอันเต็มไปด้วยความน่าเกลียด
น่ากลัว ไม่เป็นมงคลกับสายตาดังที่เห็นอยู่เป็นประจำ ซึ่งเขา
จิกหัวเรียกมันง่าย ๆ ว่า ‘ไอ้จุก’

“**หิรัญญะ...**”

เขาเอ่ยขึ้นเป็นอรรถคาถา อ่อนโยนเยือกเย็นแผ่เปี่ยมไป
ด้วยความการุณย์

“—รูปร่างแท้จริงของเจ้า งดงามนัก และข้าก็รู้สึกอาลัย
ที่จำจะต้องแยกทางกับเจ้า เพราะมันผิดวิสัยที่เราจะอยู่ร่วมกัน
ตลอดไปได้ หวังว่าเจ้าคงเข้าใจ”

“ท่านผู้เจริญ”

พลังงานลึกลับนั้นตอบเขามาในภาษาเดียวกัน และด้วยอาการสำรวมผิดแผกไปจากไอ้ลูกยักษ์หัวจุกซึ่งเต็มไปด้วยความทะลึ่งตึงตังคึกคะนองที่เคยเห็นอยู่ตามปกติ...สภาพของการเสนาได้ตอบเปลี่ยนไปในทันที

“—เราเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างดีแล้วเช่นเดียวกันท่าน เมื่อท่านปลดปล่อยเรา เราก็คพร้อมแล้วที่จะจากไป แต่ยามใดที่ท่านต้องการเรา ก็จงเรียกเถิด เราจะยังมีเวลาท่องเที่ยวอยู่ในมนุษยโลกอย่างน้อยก็ไม่เร็วไปกว่าการที่ท่านจะสุดสิ้นไปจากโลกนี้ ส่ำสัตว์ในทุกพิภพเว้นจากพรหม และนิพพาน ล้วนมีกรรมเป็นสิ่งที่ลบลับดาลและชี้หน้า ขอให้ท่านพึงตั้งสติสำรวมตนไว้ให้มั่น ยึดถือปฏิบัติอยู่ในแนวทางที่ท่านได้เพียรบำเพ็ญมาแล้ว อย่าให้ไฟของกิเลสใด ๆ เข้ามาเฉียดกรายแตะต้องได้ แล้วเมื่อนั้น ท่านก็จะบรรลุถึงผล ถึงจุดหมายปลายทางที่ท่านมุ่งมั่นไว้ ชาตินี้ เป็นชาติสุดท้ายแล้วที่ท่านจะเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในพิภพโลก”

“เราขอขอบใจเจ้าอีกครั้ง หิริญญะ แม้เจ้าจะจัดอยู่ในประเภท ‘มาร’ ข้าก็สำนึกได้ดีว่า เจ้าคือมิตร มีความปรารถนาดีต่อข้า ไม่ด้อยไปกว่ารัตติกัลยาเลย แม้จะคนละวิถีทางกันก็ตาม”

“สัตบุรุษผู้วิสุทธิ ย่อมเป็นที่ยกย่องสักการะ และเป็นที่น่า
ปรารถนาเพื่อผูกมิตรด้วย ไม่ว่าสวรรค์หรือนรก...เรามาในครั้งนี้
ก็เพื่อเตือนท่านให้สงบจิต สงบอารมณ์อันเต็มไปด้วยนิวรณ์
รุ่มร้อน และพักผ่อนเสียเถิด ขณะนี้ สุริยะเทพฉายแสงแรงกล้า
เต็มที มันเป็นเวลาที่จะพักผ่อนของท่านแล้ว เมื่อตื่นขึ้น จงใช้
ปัญญาของท่านวิเคราะห์เหตุและพิจารณาปัญหาอีกครั้ง”

“เออละ เราจะเชื่อฟังเจ้า”

จักรกฤษณ์ตอบ พร้อมกับผงกกายขึ้นจากท่านั่งและ
ล้มตา

ภายในห้องนอนของเขาว่างเปล่า ปราศจากวีแววอะไร
ทั้งสิ้น แสงตะวันยามสายสาดผ่านหน้าต่างกระจกที่ไม่ได้รูดม่าน
ไว้ เข้ามาเป็นลำดับอยู่ที่ร่างกาย จนรู้สึกแสบผิว
นักวิทยาศาสตร์หนุ่ม ผู้ผ่านการศึกษาในทางวิทยาศาสตร์
จนถึงขั้นปริญญาดุษฎีบัณฑิตมาแล้ว สะบัดหน้าสองสามครั้ง
เพื่อขับไล่ความมึนงงสับสนในสมอง แล้วก็ลุกขึ้นรูดม่านปิดหมด
ทุกด้าน เปิดสวิทช์เครื่องปรับอากาศ จากนั้นก็ขึ้นเตียงนอน
อย่างสงบ มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนอก

หิริญญะ ยืนกอดอกชิดอ้อมยุริมเตียงของเขา เยื้องไปทางด้านปลายเท้า ดวงตารุ่งโรจน์ราวกับดาวเพลิง จับนิ่งมาพร้อมกับรอยยิ้มสรวลน้อยๆ

“บทพิสูจน์ของท่าน หากยังมีข้อกังขา ต่อพฤติกรรมอันลึกลับของรัตติกัลยาเทพ ว่าเธอจะยอมละจากความผูกพันในมนุษยโลกของท่านแล้วหรือไม่ ท่านได้ตระเตรียมไว้แล้วมิใช่หรือ ภายหลังจากท่านตื่นนอนขึ้นอีกครั้ง ในสายัณห์กาลของทิวานี้”

“ใช่...”

เขาขมุกขมิบริมฝีปากตอบในเสียงกระซิบ ไม่ได้ตอบจากดวงจิตหรือมโนวาจา

“—จากบ่ายสี่โมงของวันนี้ลงไปจนถึงค่ำ เธอได้นัดกับมนุษย์คนหนึ่งไว้ว่าจะติดต่อโทรศัพท์ไปส่งข่าวคราวกับเขา มนุษย์คนนั้นก็คือ นายแพทย์กำพล พัทธินทร์ สหายของข้าเอง เขา—ผู้ซึ่งยังไม่อาจเชื่อถือในทฤษฎีของข้าได้ว่า ในห้วงจักรวาลอันไพศาลนี้ นอกจากสรรพสัตว์และพืชที่มีชีวิตตามหลักของชีววิทยาแล้ว ก็ยังมีสิ่งอันลึกลับเหนือกฎเกณฑ์ของ

วิทยาศาสตร์เท่าที่มนุษย์จะพึงเรียนรู้เข้าถึงได้ ล่องลอย
แทรกซึมและปะปนอยู่ด้วย สิ่งนั้น นอกเหนือไปจาก ความร้อน,
แสง, เสียง, และคลื่นวิทยุอย่างที่เราได้รู้จักกัน ข้าพชียากจะ
เหมือนกัน ว่ารัตติกลยาจะสำแดงฤทธิ์—ซึ่งแน่ละอาจเป็น
ครั้งสุดท้าย—เพื่อหลอกลวงมนุษย์ผู้ไม่ยอมรับในความโง่
ของตนเอง ให้เขาได้หลงเชื่ออยู่อย่างเดิมว่าเธอคือมนุษย์
ในพิภพนี้ ได้หรือไม่ หรือมิฉะนั้น เธอก็อาจไม่สำแดง
พฤติกรรมใดๆ ขึ้นอีกเลย โดยใช้อำนาจที่เหนือโลกต่ำต้อยใบนี้
ถอดถอนความทรงจำทั้งหมดออกไปจากสมองของผู้คนที่เคยได้
พบเห็นหรือวิสาสะกับเธอมาแล้ว ไซซี! ข้าพชียากจะ รัตติกลยา
จะใช้วิธีการใด หรือถ้าเจ้ารู้ เจ้าจะบอกข้าล่วงหน้าก็จะเป็นการ
ดี”

เด็กน้อย ผู้มีร่างอันสว่างเรืองรอง สันตึระชะช้าๆ

“นรก ไม่สามารถจะมองเห็นสวรรค์ที่สูงขึ้นไป
ได้หรอก ท่านผู้เจริญ เราเองก็ไม่อาจทราบได้ ฉะนั้นขอให้ท่าน
ได้ค้นคว้า แสวงหาความจริงด้วยตัวเองเถิด...เราขอลาจากไป
ยังแหล่งสถิตที่ท่านกำหนดให้เราอยู่ก่อนละ ขอให้ท่านหลับ

อย่างซานติ และตื่นขึ้นมาพร้อมด้วยสติปัญญาอันรุ่งโรจน์
แจ่มใส”

จบคำอันกังวานก้องไปทั้งโลตรประสาทของเขา ร่างของ
เด็กน้อยผมจุก ก็สลายตัวบางเบาลงอย่างรวดเร็ว แล้วก็
อันตรธานไปเหลือไว้แต่อากาศอันว่างเปล่า...

บายสามโมงตรงพอดี ที่ชายหนุ่มตื่นขึ้น ตามเวลาที่เขา
กำหนดจิตไว้ก่อนหลับ จักรกฤษณ์นอนลืมตาดูเพดานห้อง บัดนี้
เขารู้สึกแจ่มใสแจ่มขึ้นดีแล้ว จากการนอนหลับได้อย่างสนิท
เหมือนการดับสวิตช์ พยายามทบทวนว่าขณะที่หลับไปนั้น
ได้ฝัน หรือนิมิตในสิ่งใดบ้าง

เป็นการหลับที่สงบราบคาบที่สุด เขาไม่ได้ฝันถึงสิ่งใด
ทั้งสิ้น

อย่างคล่องแคล่วฉับไวที่สุด เขาจัดการกับตัวเอง
เรียบร้อยภายในเวลาไม่กี่นาที อาบน้ำแต่งกายอย่างลวกๆ แล้ว
ก็ตรงเข้าไปรี้อคันตู้หัวเตียง หยิบเอาแฟ้มเอกสารซึ่งเต็มไปด้วย
กระดาษบรรจุข้อความตัวพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ อันแต่แรก

เขาเข้าใจตัวเองว่ามันคือ ‘วิทยานิพนธ์’ แต่บัดนี้ แน่ใจว่า มันหาใช่ไม่ นอกจากจะเป็นบันทึกส่วนตัวจากประสบการณ์สลับ เหนือระดับโลกสามัญเท่าที่พบเห็นและรู้มา เพื่อที่จะได้เตือน ความทรงจำของตัวเอง หรือมีฉะนั้นก็เพื่อจะเป็นหลักฐานทาง เอกสารเพื่อเผยแพร่ออกไปยังโลกภายนอก โดยผ่านทาง สถาบันค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเขาเป็นสมาชิก ผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าอยู่ด้วย เอกสารที่บันทึกไว้ทั้งหมด และ ยังไม่สุดสิ้นสมบูรณ์นี้ไม่ต่ำกว่าร้อยหน้ากระดาษพิมพ์ดีด ขนาดฟูลสแคป รวบรวมอยู่ในแฟ้มเดียวกันทั้งหมด หยิบติดมือ ลงมายังห้องอาหาร ซึ่งบัดนี้ อาหารมื้อแรกของวันได้ตั้งโต๊ะ ตระเตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว มีเด็กสมพงษ์ อันเป็นเด็กรับใช้ ไกล่ชิดประจำตัว นั่งกอดเข่าอ้าปากหาวหวิดๆ อยู่กับ พื้นปูพรมของห้อง ห่างจากเก้าอี้ที่เขา นั่งออกไปเล็กน้อย

“นายแม่ให้ผมเรียนว่า ถ้าคุณกฤษณ์ตื่น ทานอาหาร เสร็จแล้ว ให้ไปพบท่านที่ตึกใหญ่หน่อยครับ”

เด็กคนสนิทบอกเขาขึ้นเป็นประโยคแรก พร้อมกับ ปิดปากหาว

จักรกฤษณ์พยักหน้ารับรู้ ยังไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เอื้อมมือไปเทกาแฟจากเหยือกลงถ้วยสองถ้วย ถ้วยหนึ่งวางอยู่ตรงหน้าเขา อีกถ้วย เลื่อนออกไปยังเก้าอี้อีกตัวหนึ่งใกล้ๆ ใช้มีดเขี่ยแบ่งเบคอน และไขดาวซึ่งทอดแฝดติดกันสองลูก ออกไปอยู่ริมจานส่วนหนึ่งแยกต่างหากออกไป นั่งจ้องอาหารบนโต๊ะสงบนิ่งไปชั่วอึดใจ ก็ลงมือรับประทานในส่วนที่เขาแบ่งไว้เฉพาะตัว แล้วถามว่า

“นายแม่ท่านเป็นยังงัยบ้างละ วันนี้ ฉันหมายถึงว่า ตลอดครึ่งวันระหว่างที่ฉันหลับไป”

เจ้าเด็กกะล่อนวัยรุ่นคะนอง ซึ่งทำหน้าที่เกือบจะเหมือน ‘ต้นห้อง’ ประจำตัวของเขา ที่คุณนายมารตามอบหมายไว้ให้นับตั้งแต่เขาออกจากโรงพยาบาลประสาทกลับมาอยู่บ้าน ยังคงอ้าปากหาอยู่เช่นนั้น เอามือขยี้ตาทำทางจั่วเจียเต็มที ตอบอู้อี้ในลำคอ

“ท่านแข็งแรงสบายดีมากเป็นพิเศษเลยครับ ดูแทบจะไม่รู้เลยว่าเมื่อห้าหกวันก่อนท่านไม่สบายมากถึงกับนอนแช่อยู่บนเตียงตลอดทั้งวัน วันนี้ตอนสายท่านยังออกไปข้างนอกบ้าน

กับน้ำขึ้นได้ เพิ่งกลับมาเมื่อก่อนที่คุณภรรยาจะตื่นได้สักชั่วโมง
นี่เอง”

“นายแม่น่ะเรอะ ออกไปนอกบ้านวันนี้”

เขาถามเสียงสูง เลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจเล็กน้อย

“ครับ”

“รู้ไหมท่านไปไหน?”

“นัยว่าไปธุระที่บ้านท่านรัฐมนตรี คุณพ่อของ
คุณเจดิลักษณ์ แล้วก็ดูเหมือนจะแวะที่สำนักงานจัดการ
ผลประโยชน์ของท่าน ได้ยินน้ำขึ้นบอกแว่ว ๆ ยังงั้น ผมก็ฟัง
ไม่ถนัดนัก”

ชายหนุ่มพยักหน้าช้า ๆ คำหน้าแฉ่มขึ้นขึ้น
จากคำบอกเล่าของสมพงษ์ มันแสดงให้เห็นว่า คุณแม่ของเขา
คงจะพ้นจากโรคพยาธิที่เบียดเบียนพ่ายเป็นปกติแล้ว
เป็นที่เขาปลอดภัยโปร่งโล่งอก และยินดียิ่ง เคราะห์ร้ายของท่าน
ได้ผ่านพ้นไปแล้ว อย่างน้อยก็ช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่แล้ว
ก็ขมวดคิ้ว จีปากออกมา เมื่อเห็นเด็กสมพงษ์นั่งตาปรือ

“นี่! เจ้าพงษ์ เอ็งเป็นอะไรไปวะ ยังกะคนต้องตรึงนิตินั้นแหละ นิ่งหาววืดๆ อยู่ได้ เมื่อคืนนี้ไปทำอะไรที่ไหนมา เหมือนคนอดนอนมาทั้งคืน”

สมพงษ์สะดุ้งโหยง ลืมตาสว่างโพล่งขึ้น แล้วหัวเราะแหะๆ เอามือลูบหัว

“เมื่อคืนนี้ไม่ทราบเป็นอะไร ผมนอนไม่หลับตลอดคืนเลยครับ พอจะงีบสะดุ้งตื่นทุกที”

ชายหนุ่มทำหน้าฉงน จ้องหน้า รวบส้อมกับมีด คว่ำถ้วยกาแฟขึ้นจิบ แต่ตายังไม่ละไปจากสีหน้าของเด็กคนสนิท

“ทำไม ไม่สบายหรือเปล่า?”

“ก็...”

สมพงษ์ตอบไม่เต็มปากเต็มคำนัก คงยืมแหะๆ อยู่เช่นนั้น หน้าตามันดูพิกล

“—ไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ แต่มันนอนไม่หลับเองเกิดมาผมก็ไม่เคยมีอาการยังงี้ซักที มันมีอะไรพิลึกๆ อยู่”

“อะไร ที่ว่าพิลึกๆ นะ”

เขาถามเสียงต่ำๆ

เจ้าเด็กรับใช้วัยรุ่นอื่นๆ อักๆ อยู่นาน ท่าทางไม่อยากจะพูดอะไร แต่พอถูกเขาตวาดมาเบาๆ ก็อ้อมแอ้มมาว่า

“ผมไม่ยากบอกคุณกษัตริย์หรอกครับ ว่าผมเจอดีอะไร เข้าในห้องของผม เสร็จแล้วคุณกษัตริย์ก็ไม่เชื่อผม อยู่มาแต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยเจอแบบนี้ซักที มาโดนเอาเมื่อคืนนี้แหละ แทบจะบ้าตาย ไม่เป็นอันหลับอันนอนทั้งคืน เพิ่งจะงีบได้หน่อย ตอนหัวรุ่งนี่เอง”

“ถ้าเอ็งบอกว่าถูกผีหลอกละก็ ฉันจะเตะเอ็ง”

“โธ้ย! ถ้างั้นผมก็ไม่บอกละครับ”

“เออะ—เออะ เสร็จไปซิ มีอะไรในห้องเอ็ง”

เขาพูดอย่างอารมณ์ดี ยิ้มๆ

“มันก็ไม่เชิงว่าผีหลอกหรอกครับ เมื่อเช้านี้ผมเล่าให้ลุงโซติฟัง—”

‘ลุงโชติ’ ของเจ้าพงษ์ ก็คือ นายโชติ หัวหน้าคนทำสวน
ประจำบ้าน

“—แกบอกว่า ต้องมีใครในบ้านเรา สัปดนเอาकुमारทอง
หรือลักยมมาเลี้ยงไว้แน่ๆ เพราะลักษณะที่มันเล่นงานผม
มันเป็นอย่างนั้น คุณกฤษณ์ลองคิดดูเถิดครับ ผมกำลังนั่งอ่าน
หนังสืออยู่ดีๆ เหมือนมีมือคนมาเขกหัวผมอยู่โป๊กๆ ...พอหัน
กลับไปดูก็ไม่เห็นมีอะไร นี่กว่าเส้นจะกระตุกไปเอง พอผลอๆ
ก็เล่นอีกโป๊ก โอ๊ย! กว่าผมจะนอนได้ เจอเข้าไปตั้งสี่ห้าโป๊ก
มันเขกมาจากข้างหลัง ห้องก็เปิดไฟออกสว่าง ไม่มีใครอยู่ใน
ห้องเลยนอกจากผมคนเดียว ทุนรำคาญไม่ไหวผมก็ลุกขึ้นด่า
เอ็ดตะโร แล้วดับไฟเข้านอน ยังไม่ทันจะเคลิ้มเลย ถีบโครม
หล่นลงมาจากเตียง ผมก็ขึ้นไปนอนบนเตียงอีก เดี่ยวเดียว
ถีบตกเตียงอีก เป็นอยู่อย่างนี้แหละครับ ตั้งห้าหกครั้ง
มันไม่ยอมให้ผมขึ้นไปนอนบนเตียงเลย ในที่สุด ผมก็ต้องนอน
กับพื้นหน้าเตียงนั่นแหละ พอเหลียวกลับไปมองบนเตียง
เห็นไอ้เต็กเวอร์คนหนึ่ง อายุสักเจ็ดแปดขวบได้ ขึ้นไปนอน
กระดิกตีนไขว่ห้างอยู่บนเตียงของผม ข้ายังนอนกางหนังสือของ
ผมอ่านเสียด้วย ผมก็ได้แต่นอนมองดูมันเฉย กระดิกกระเดี้ยตัว
ไม่ได้ มันดูหนังสือผมสบายใจเฉิบ นานๆ ก็หันมามองหน้าผม

เสียที มิหนำซ้ำยังยกหัวทิ่มตาให้อีกด้วย คลับคล่ายคลับคลา
ว่าผมจะลุกขึ้น หมายจะแล่นเข้าไปเตะมันเสียให้หายแค้น...
ตอนนั้นผมไม่กลัวมันหรอก ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร แค่ผมถลันเข้าไป
ใกล้เตียงเท่านั้น มันก็ถีบผมหางหลังจำแบ่ เรียวแรงมัน
ยังกะยักกะมาร ทั้ง ๆ ที่เป็นเด็กตัวเล็กนิดเดียว หน้าตาก็
เหมือนกับเด็กหัวจุกที่เขาหล่อด้วยพลาสติก สำหรับทำเป็น
กระปุกใส่เศษสตางค์ที่ขายตามงานวัดนะ ผมสาบานว่าขณะนั้น
ผมไม่ได้คิดกลัวมันเลย เป็นไรก็เป็นกัน แต่ผมสู้มันไม่ได้ครับ
ไม่ทันจะถึงตัว มันก็ถีบผมกระเด็นออกมาทุกที ทั้ง ๆ ที่มันยัง
นอนไขว่ห้างอ่านหนังสือของผมอยู่ มิหนำซ้ำยังหัวเราะอยู่คิก ๆ
ในที่สุดผมก็ต้องลงมานอนอยู่กับพื้นหน้าเตียง ไม่ได้หลับเลย
จนนิดเดียว มันหายไปจากเตียงผมเมื่อตอนใกล้สว่างนี่เอง—”

สมพงษ์หยุดเสียงเล่าอันเร็วปรือ่นั้นแล้วหอบ เอามือขี้
หน้าตัวเอง บอกต่อมาว่า

“—ผมรู้ ว่าถ้าผมเล่าให้คุณกฤษณ์ฟัง คุณกฤษณ์ก็ต้อง
ว่าผมฝันไป ถึงได้เรียนแล้วว่าไม่อยากจะเล่า คินี่ผมขอเปลี่ยน
ที่นอนแล้ว ไม่เอาละ มานอนที่เก้าอี้ยาวหน้าห้องคุณกฤษณ์
ดีกว่า”

จักรกฤษณ์เลิกคิ้ว เอียงหน้าฟังเจ้าพงษ์เล่ายืดยาวมาตลอดพร้อมกับรอยยิ้มนิดๆ เขาเลื่อนถ้วยกาแฟห่างออกไปแล้ว จดบหรี่สลับ

“ฉันรู้สันดานเอ็งดีอยู่แล้ว เจ้าพงษ์ เอ็งนะ มัน ‘บริษัทตาแหก’ ไรคกลัวผีขึ้นสมอง”

“โธ่! คุณกฤษณ์ครับ ในบ้านนี้ โดยเฉพาะในห้องของผมเองที่อยู่มานาน ผมไม่เคยกลัวอะไรเลย”

สมพงษ์เถียงโวยวายขึ้น

“เอ็งคงเคยได้ยินนายแม่ท่านเล่าในตอนที่ท่านไม่สบายว่า ท่านเห็นไอ้เด็กหัวจุกมันเที่ยวได้ปีนป่ายอยู่ตามรั้วบ้านข้างหลังคาบ้านข้าง แล้วเอ็งก็รับเอาเรื่องที่ท่านเที่ยวได้เล่าให้ใครต่อใครฟังนี่มายัดใส่สมองของเอ็งไว้ พอเมื่อคืนนี้เอ็งก็ฝัน”

เติกรุ่นคะนองคนสนิทของเขาถอนใจเฮือก สิ้นน้ำกลุ้มใจ

“คุณกฤษณ์จะเชื่อผมไม่เชื่อก็ตามใจเถิดครับ แต่ผมโดนเข้าจริงๆ เมื่อคืนนี้ ผมไม่ได้หลับเลย ตายังลืมนอยู่ทั้งสองข้าง

แล้วผมจะฝันได้ยังไง หัวถูกเขก ยังมีรอยโนอยู่ นี่ สีข้างที่ถูกถีบ ก็ยังยอกอยู่แป๊บๆ ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังไมหายเลย”

“เออละ ให้ฉันถามเอ็งหน่อย”

“เอาสิครับ คุณภรรยาจะถามอะไรก็ได้ ผมจะเล่าให้ฟัง อย่างละเอียดทีเดียว”

“เอ็งเข้าห้องส่วนตัวของเอ็ง เปิดไฟ อ่านหนังสือ?”

“ครับ ใช่”

“แล้วก็ถูกเขกกบาล จากมือที่เอ็งหันมาแล้วมองไม่เห็นตัว”

“ครับ ใช่!”

สมพงษ์ยืนยันแข็งขัน สีหน้าจริงจัง

“ต่อจากนั้น เอ็งก็เกิดความรำคาญ ปิดไฟขึ้นเตียงนอน ฝันใช่ไหม?”

สมพงษ์พยายามลำดับภาพ แล้วพยักหน้า

“ครับ ผมดับไฟขึ้นนอน”

“แล้วเอ็งก็ถูกถีบ ตกเตียงลงมานอนข้างล่าง”

“ตื่นคนซัด ๆ เลยครับ ที่มันยัดอีกเข้ามาที่สี่ข้างผม
ก็บอกแล้วว่าผมยังไม่ได้หลับเลยสักนิด”

เจ้านายพยักหน้าหงิก ๆ ชักซ้อมต่อมาด้วยเสียง
ส่ออารมณ์ขัน

“พอเอ็งลงจากเตียง เอ็งก็มองขึ้นไปเห็นไอ้เด็กหัวจุก
คนหนึ่งขึ้นไปนอนแทนที่เอ็ง ซ้ายยังกางหนังสือของเอ็งอ่าน
เสียด้วย—เอ็งว่ายังงี้ใช่ไหม?”

“ใช่ครับ”

เด็กรับใช้รุ่นคะนองรับคำโดยเร็ว จักรกฤษณ์เป่าควัน
บุหรี่ยาวเป็นทาง

“ห้องเอ็งมีด เพราะเอ็งดับไฟ—ยอมรับไหม ในข้อนี้”

คราวนี้สมพงษ์ทำหน้างุนงง อึ้งไปครู่ ก่อนจะพูด
ตะกุกตะกัก

“ก็...”

“ในเมื่อดับไฟ ห้องมืด เอ็งจะเห็นเป็นตุเป็นตะได้อะไร
ว่ามีเด็กผมจุกขึ้นไปนอนอ่านหนังสือของเอ็ง ไชวห่างกระดิกตีน”

สมพงษ์ทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ เอามือเกาหัว

“ห้องมันมืดก็จริงครับ คุณกฤษณ์ แต่ผมมองเห็นถนัด
ทีเดียว เห็นไอ้เด็กหัวจุกนั่น ส่วนผมจะเห็นได้จากอะไร ผมก็
บอกไม่ถูกเหมือนกัน”

“ก็เห็นในความฝันยังงี้ละ”

“โธ...”

“ที่นี้ว่าถึงว่า จะโดยวิธีใดก็ตาม เอ็งได้เห็นสิ่งผิดปกตินั้น
เอ็งรู้สึกยังไง ไม่ได้บอกตัวเองเลยหรือนั่นมันเป็น
สิ่งพิกลพิการ ผิดธรรมชาติ...เป็นสิ่งวิปริต...เอ็งไม่ได้เกิด
ความกลัวขึ้นเลย?”

“ผมไม่กลัวมันเลยครับ ตรงข้าม ผมรู้สึกแต่ที่ผมโกรธ
มันมาก ทะเลาะกับมันทั้งคืนเลย ผมจะเตะมันลงจากเตียง
มันกลับเป็นฝ่ายถีบผมกระเด็นออกมาทุกครั้ง”

“แล้วเอ็งก็ไม่ได้วิ่งออกมาจากห้อง เพื่อที่จะมาบอกใครเลย ว่ามี ‘อะไร’ อย่างหนึ่ง มันเขกกบาลเอ็ง, ถีบเอ็งตกจากเตียง, แหย่เตียงเอ็งนอน แหย่หนังสือเอ็งไปดู”

“เออ จริงซิคับ ตอนนั้นผมไม่ได้รู้สึกว่าคุณควรจะออกมาจากห้อง แล้วโววายบอกให้ใครรู้เลย จะเป็นเพราะอะไรก็ 모르 ผมก็ยังงงอยู่เหมือนกันจนเดี๋ยวนี้ มัวแต่จะทะเลาะแหย่เตียงนอนกับมันให้ได้ มานึกถึงตอนที่คุณกฤษฎ์ถามนี้ ผมก็แปลกใจไม่หายเหมือนกัน”

สมพงษ์ครางอ่อยๆ

“—แต่จะเอาไปสาบานวัดไหนก็ได้ ผมไม่ได้นอนหลับหรือละเมอ หรือฝันอะไรทั้งนั้น”

“เมื่อคืนนี้ เอ็งก็รู้ว่าฉันไม่ได้นอนเหมือนกัน เดินอยู่ตลอดทั้งตัวตึกนี้แหละ แต่ฉันไม่ได้ยินเสียงอะอะผิตปกติใดๆในห้องของเอ็งเลย”

เขาพูดเรียบๆ เด็ดกรับใช้ยิ่งไปอีก จักรกฤษฎ์ถามต่อมาอย่างไม่ถือสาเป็นอารมณ์นั้นกว่า

“ว่าถึงความรู้สึกของเอ็งในขณะนั้นให้ฉันฟังชัดๆ หน่อยซิ
เมื่อเอ็งเห็น และทะเลาะกับมันอยู่เป็นนานสองนานอย่างที่บอก
นั้นนะ เอ็งรู้สึกบ้างไหมว่ามันไม่ใช่คน”

“ผมก็รู้แน่ครับ ว่ามันไม่ใช่คน”

“ถ้างั้นเอ็งว่ามันควรเป็นอะไร?”

“ผมก็ว่ามันไม่น่าจะเป็นพวกภูตผีปีศาจ แต่น่าจะเป็น
อะไรสักอย่างที่เขาเรียกกันว่า ‘กุมารทอง’ หรือ ‘ลักยม’
ที่พวกเราในบ้านนี้แหละอุดริไปขอมาจากอาจารย์ที่ไหนมาเลี้ยง
ไว้ อาจเป็นพวกแม่ครัว พวกคนทำสวน พวกคนขับรถ หรือ
คนใช้คนไหนสักคนหนึ่ง ผมไม่กลัวมันเลยสักนิดเดียว พอผม
ถูกตีบกระเด็นออกมาสองสามครั้ง ผมก็ลงนั่งสวดมนต์
พอขึ้นต้นว่า ‘อิติปิโส’ มันก็ต่อให้เลยว่า ‘ภาควา’ พอผมว่า
‘อรหังสัมมา’ มันก็ลอยหน้าบอกว่า ‘สัมพุทเชโวย!’ ชื่อผม
มันก็รู้จัก มันจิกหัวเรียก ‘ไอ้พงษ์’ ชัดถ้อยชัดคำ ช้ายังล่ำเล็ก
เบิกกระแซงไปถึงความเก่าของผม มันว่า ‘เอ็งอย่ามาทำ
สวดมนต์ไปหน่อยเลย เอ็งนะจำคำสวด ยะภา สัพพี ยังไม่ได้
หมดเลย แล้วตอนที่เอ็งบวชเณร เอ็งก็แอบทำนสมภารวัดยันต์

ข้าวเย็นเป็นประจำ ทำอาทิตย์มืดสียลอยู่ทุกวัน’ คุณกฤษณ์ครับ
ไอ้เด็กหัวจุกเวรนั้นมันตำผมถึงขนาดนี้เลย”

จักรกฤษณ์หัวเราะก๊ากออกมาได้เป็นครั้งแรก

“เออ! มันก็แปลกพิกลดีเหมือนกัน นี่แปลว่า เอ็งไม่ได้
เห็นอย่างเดียว ยังพูดจาทะเลาะกับมันด้วย?”

“ครับ ผมตำมัน มันก็ตำผม ยังทะเล่ล้งล้อไปถึงชื่อแม่ผม
ด้วย มันว่า ‘ยายฉิมเก็บเห็ด...’ แม่ผมชื่อฉิมก็จริง แต่แม่ผม
ทำนา ไม่ได้เก็บเห็ดสักหน่อย เสียงของมัน ผมยังจำติดหูได้
จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ก็เป็นเสียงของไอ้เด็กแก่นๆ ขนาดเจ็ดแปด
ขวบนั้นแหละครับ เด็กโบราณ แต่ตามันยังกะมีถ่านแดงๆ
เข้าไปยัดไว้ มีเขี้ยวแหลมๆ โผล่อยู่สองข้างอันนิตๆ”

ชายหนุ่มยังคงปิดปากหัวเราะก๊ากๆ อยู่เช่นนั้น

“แล้วเข้าวันนี้ เอ็งถามดูแล้วยัง ว่าคนในบ้านมีใครเอา
กุมารทอง หรือลัถยมมาเลี้ยงไว้มั่ง”

“ถามแล้วครับ ไม่มีใครบอกว่าไปได้กุมารทองหรือลักยม
ที่ไหนมาเลย แล้วทุกคนก็หาว่าผมบ้าหรือม่ายก็ผันไป
อย่างคุณกฤษณ์ว่านี่แหละ”

“เอ็งมาอยู่กับคนบ้า คือนั่น—”

เขารู้สึกตัวเอง พุดซ้ำๆ

“—เพราะฉะนั้นเอ็งก็เลยพลอยติดโรคบ้าไปจากฉันด้วย
ว่าแต่เนี้ยนะ ถามอะไรสักนิดเถอะ รู้สึกว่ามันควรจะมีจุดสำคัญ
ของสาเหตุอยู่จุดหนึ่ง สัญญาก่อนว่าเอ็งจะต้องบอกตามตรง
อย่าโกหกเป็นอันขาด”

เสียงประโยคสุดท้ายของเขาซึ่งขึง สมพงษ์หน้าตื่น

“อะไรครับ?”

“หนังสือ...”

เขาเน้นเสียง

“—ก็ไอ้หนังสือที่เอ็งกำลังนอนดู หรือนอนอ่านอยู่นั้นแหละ น่าจะเป็นมูลเหตุสำคัญที่สุด บอกมาเสียเดี๋ยวนี้ หนังสืออะไร ที่เอ็งดูเมื่อคืน?”

สมพงษ์ยิ้มเห่ๆ หลบตา เอานิ้วแคะพรมตรงหน้า ตอบ
อ้อมแอ้ม

“หนังสือ...ง่า หนังสือบทสวดมนต์ครับ”

ชายหนุ่มชี้หน้า

“ฉันจะเข้าไปค้นห้องเอ็งเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่พบว่ามันเป็นหนังสือสวดมนต์อย่างที่เอ็งบอกมานี้ละก็ ฉันจะหวดเอ็งให้อ่านด้วยไม้ตะพด ม๊ะ! เข้าไปดูหนังสือเล่มนั้นด้วยกัน”

เจ้าเด็กรับใช้จอมเชียนหัวเราะอายๆ

“มะ—ไม่ต้องเข้าไปดูหรอกครับ หนังสือง่า...คือจี้ครับ ไม่ใช่ของผมหรอก หน้าแน่นแกละมาให้ผมครับ ไม่ใช่ของผมเอง ผมยืมแกละ...”

“หนังสืออะไร”

“หนังสือ...แม็กกาซีนจาก...หะ! หะ! จากเดนมาร์ค
ครับ รูปโป๊!!”

สมพงษ์ตอบกระมิดกระเมี้ยนด้วยเสียงกระซิบ

จักรกฤษณ์จู้ปากลั่น โคลงหัวอยู่ไปมา ลูกขึ้นยืนพร้อมกับฉวยแฟ้มบันทึกงานของเขาขึ้นมาด้วย

“ว่าแล้ว มิน่าล่ะ!...เอ็งเอารูปภาพลามกจกเปเรตเข้าไปนอนดูในห้อง มันถึงได้ฝันวิปริตไปถึงอย่างนั้น เอาละ เอ็งจงรีบเอาหนังสือเล่มนั้นไปคืนเจ้าแม่ันเสีย แล้วบอกกับมันว่า ฉันสั่งว่าต่อไปนี้ อย่าได้เอาแม็กกาซีน รูปภาพ หรือแม้แต่หนังสือที่มีข้อความหยาบช้อณาจารเข้ามาในขอบเขตบ้าน ‘อิสราลักษณ์’ อีกเป็นอันขาด มิฉะนั้นจะถูกกระทืบ”

จบคำ ดร.หนุ่มนักศึกษาทางวิทยาศาสตร์ก็ผละจากห้องอาหาร เดินตัดเข้าห้องนั่งเล่น เจตนาจะออกจากที่พักของเขาเพื่อตรงไปยังตึกประธานของอาณาเขตบ้านอันกว้างใหญ่ ซึ่งเป็นที่พักของขุนนายมารดา แต่ขณะนั้นเองก็ผ่านโต๊ะโทรศัพท์ เขาชะงักนิดหนึ่ง เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ แล้วตรงเข้าไปที่โทรศัพท์ทันที

จากนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นป้ายสามโมงกับสิบเจ็ดนาที
เขาหมุนหมายเลข ต่อเข้าไปยังเบอร์ตรงของห้องทำงานใน
โรงพยาบาลของหมอกำพล พชรินทร์ ทันที

เสียงกริ่งฝ่ายโน้มนล้นขึ้นสองช่วงเท่านั้น หูก็ถูกยกขึ้น
ทันที เสียงที่แว่วมาครั้งแรก เขาจำได้ว่าสหายผู้เชี่ยวชาญ
ทางด้านจิตเวชวิทยาของเขานั้นเอง

“อ้อ! พ่อเจ้าประคุณทูนหัว นั่นตื่นจากบรรทมแล้วหรือ?”

เสียงหมอกักทายปนหัวเราะห้าวๆ มาตามสาย ทันทีที่รู้
ว่าเป็นเขา

“นี่ หมอ...ตั้งแต่ป้ายสี่โมงเย็นนี้ ลงไปจนกระทั่งสองทุ่ม
คืนนี้ แกมีนัดไว้กับพยาบาลรัตติไม่ใช่หรือ?”

“ก็ใช่...แกได้ยินแล้วนี่เมื่อคืนนี้ ที่ฉันพูดกับคุณรัตติ
เธอบอกว่าจะโทรศัพท์มาบอกว่าว่างเวลาไหน สำหรับการ
รับประทานอาหารค่ำร่วมกัน—แต่ขอโทษที ระหว่างฉันกับเธอ
เท่านั้นนะ แกไม่เกี่ยว!”

“เอาเถอะ ฉันจะไม่เกี้ยวด้วยหรอก ว่าแต่แกแน่ใจไหมว่า พยาบาลรัตติจะส่งข่าวไปถึงแกตามที่เธอบอกไว้”

“เอ...จักรกฤษณ์ ฉันแน่ใจถึงห้าร้อยเปอร์เซ็นต์ทีเดียวนะ ว่าคุณรัตติจะต้องโทรศัพท์ส่งข่าวฉันภายในเย็นวันนี้ ตามที่เธอ สัญญาไว้ แต่ส่วนที่ว่า เธอจะว่างพอจะไปกับฉันได้หรือไม่ นั่น มันเป็นเรื่องหนึ่ง ทำไมหรือ?”

หางเสียงสุดท้าย มีแววสัพยอก

จักรกฤษณ์ใช้มือข้างหนึ่งพลิกเปิดแฟ้มข้อความที่เขา บันทึกไว้ซึ่งอย่างไม่ได้ตั้งใจ แต่แล้วก็มาชะงักจ้องอยู่ที่กระดาษ เปล่าแผ่นหนึ่ง อันมีรอยขยำยับยู่ ซึ่งเขาก็ยังเก็บเข้าแฟ้มไว้ เป็นหลักฐาน มันก็คือกระดาษแผ่นที่เขาเคยเห็นข้อความซึ่ง รัตติกาลพิมพ์ติดเป็นตัวอักษร ล้อเลียนเขาไว้ในคืนหนึ่งของการ ที่ไปนั่งในวังเปลี่ยวร้างที่ชื่อ ‘วังสนธยา’ ในคืนดังกล่าว เขายัง เห็นข้อความเหล่านั้นปรากฏด้วยหมึกพิมพ์ชัดเจน แต่ครั้งเมื่อ กลับมาถึงบ้าน จะเปิดขึ้นดูอีกครั้งกลับปรากฏว่า ข้อความที่ รัตติกาลพิมพ์ล้อเขาไว้นั้นอันตรธานหายไปหมดสิ้น เหลือไว้แต่ แผ่นกระดาษว่างโล่งเหมือนไม่เคยมีข้อความใดพิมพ์มาก่อนเลย พยานหลักฐานเท่าที่จะเหลืออยู่ได้ในยามนี้ ก็คือรอยยับยู่